

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Barbary Pořízkové a soudců JUDr. Pavla Molka a JUDr. Radana Malíka v právní věci žalobce: **J. P.**, zast. Mgr. Pavlem Jakimem, advokátem se sídlem Velké náměstí 116/7, Písek, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, Brno, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 11. 2018, č. j. 49084/18/5300 – 21443 – 702551, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 27. 5. 2020, č. j. 51 Af 1/2019 - 36,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Finanční úřad pro Jihočeský kraj (dále jen „správce daně“) po provedené daňové kontrole devatenácti dodatečnými platebními výměry a čtyřmi platebními výměry ze dne 24. 8. 2017 doměřil žalobci daň z přidané hodnoty (dále též „DPH“) za zdaňovací období od 2. čtvrtletí 2013 do dubna 2016 a uložil mu povinnost uhradit z doměřené daně penále. Odepřel mu totiž nárok na odpočet DPH z pořízení dřevěných palet, které měli žalobci poskytnout dodavatelé REZEDA plus s. r. o., RPK invest s. r. o., BELMONTE AUTOMOBILE GROUP SE a Violet Aqualo s. r. o. Odvolání proti nim zamítl žalovaný rozhodnutím ze dne 2. 11. 2018.

[2] Krajský soud v Českých Budějovicích (dále jen „krajský soud“) napadeným rozsudkem ze dne 27. 5. 2020 zamítl žalobu proti tomuto rozhodnutí. Nejprve připomněl, že žalobce podal dne 2. 10. 2017 odvolání, avšak žádná odvolací námitka se netýkala neprovedení svědeckých výslechů, na něž se zaměřil v žalobě, ani zde nevznesl žádné návrhy na doplnění dokazování. Žalovaný proto neprováděl v rámci odvolacího řízení doplnění dokazování, například výslechy svědků, a uzavřel, že skutkový stav je zjištěn dostatečně a prvostupňová rozhodnutí byla vydána v souladu s právními předpisy. Žalobní námitku proti neprovedení výslechů svědků J. F., J. B. a I. S. označil krajský soud za nedůvodnou. Ztotožnil se s důvody neprovedení svědeckých výpovědí J. B. a I. S. (jednatel a zmocněnce společnosti Violet Aqualo s. r. o.) uvedenými ve zprávě o daňové kontrole a v bodech 38 a 39 rozhodnutí žalovaného. Ani potřebu provedení výslechu J. F., člena představenstva společnosti BELMONTE AUTOMOBILE GROUP SE, žalobce nijak konkrétně nezdůvodnil. J. F. byl na adrese

uvedené v obchodním rejstříku, ohlášené i žalobcem, neznámý. Provedení jeho výsledku by nicméně nemělo pro věc zásadní význam, neboť byl proveden výslech svědka P. P., jenž pro společnost BELMONTE AUTOMOBILE GROUP SE zajišťoval nákup a prodej palet, a jeho výslech byl tedy pro daňové řízení dostačující.

[3] Krajský soud se neztotožnil ani s kritikou vyhodnocení důkazních prostředků v případě dodávek od společností REZEDA plus s. r. o., RPK invest s. r. o. a BELMONTE AUTOMOBILE GROUP SE. Ve vztahu k dodávkám od společnosti REZEDA plus s. r. o. žalobce nevznesl žádné konkrétní skutečnosti či důkazy, jimiž by prokázal řádnou a faktickou dodávku dřevěných palet od tohoto dodavatele, a není úkolem soudu nahrazovat iniciativu žalobce a vyhledávat důkazy na podporu jeho tvrzení. Na pochybnosti vznesené správcem daně a žalovaným žalobce konkrétně nereagoval, nepokusil se je vyvrátit a setrval pouze na formálním předložení daňových dokladů. Nepřednesl relevantní skutečnosti, jimiž by uplatněný nárok u celkem 44 dodávek v průběhu třinácti měsíců prokázal. Jednatel společnosti REZEDA plus s. r. o. byl žalobcův bratr. Lze proto předpokládat, že případná komunikace za účelem dodání potřebných podkladů k prokázání dodání zboží, zaplacení za zboží a doložení důkazů o přepravě by měla být bezproblémová, přesto nebyl schopen potřebné důkazy předložit a vyvrátit sdělené pochybnosti, k jejichž odstranění byl vyzván. I ve vztahu k dodávkám od společností RPK invest s. r. o. a BELMONTE AUTOMOBILE GROUP SE setrval žalobce na obecném konstatování, že nárok na odpočet DPH prokázal. Postup správce daně a žalovaného v daňovém řízení byl zcela korektní, souladný s právními předpisy a zásadami daňového řízení.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření ke kasační stížnosti

[4] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností, jejíž důvody podřadil pod § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

[5] Porušení svého práva na veřejné projednání věci spatřuje v tom, že krajský soud jednal v podstatě s vyloučením veřejnosti, ale nikoli v důsledku odpovídajícího procesního usnesení, ale v důsledku zásahu justiční stráže, která nevpustila veřejnost do budovy soudu. Rozhodující senát o této situaci věděl a byl s ní srozuměn; stěžovatele upozornil na epidemiologická opatření krajského soudu.

[6] Ohledně věcného posouzení žaloby trvá na tom, že nárok na odpočet doložil ve všech případech řádným daňovým dokladem. Jím předkládané doklady přijaté od plátců, od nichž dřevěné palety koupil, měly formálně všechny požadované náležitosti. Prokázal, že byly vystaveny na nich uvedenými plátcí, což potvrdily i příslušné osoby. Ani v rozhodnutí žalovaného nejsou zmíněny nedostatky dokladů, tedy ani pochybnosti o správnosti či plátcovství DPH jejich vystavovatelů. Prokázal i faktickou existenci plnění, která byla na dokladech uvedena. Nakoupil „stovky a tisíce“ dřevěných palet, které tvoří výhradní předmět jeho podnikání, což je prokázáno právě tím, že tisíce palet následně prodal, neboť jako osoba samostatně výdělečně činná bez zaměstnanců by nebyl schopen takové množství palet získat jiným způsobem. Zpochybňování, že zboží nedodali označení plátcí, není podloženo. Poskytl správci daně jak doklady o nákupu palet, tak doklady o jejich prodeji (faktury přijaté i vystavené). Mezitímni skladový stav ověřil správce daně místním šetřením, včetně fotografické dokumentace. Odpovídají-li stavy nákupu a prodeje momentálním skladovým zásobám, lze předpokládat správnost předložené daňové evidence.

pokračování

[7] Vytýká krajskému soudu, že jeho popis stěžovatelových aktivit byl na některých místech zavádějící, dehonestující, nepravdivý až lživý a jeho rekapitulace žaloby by měla být korigována. Krajský soud zejména nepřesně uvedl, že nárok na odpočet je podle stěžovatele zcela prokázán na základě toho, že dodávky poskytované společnostmi RPK invest s. r. o. a BELMONTE AUTOMOBILE GROUP SE probíhaly tzv. „z ruky do ruky“, což je běžný způsob podnikání. Ve skutečnosti stěžovatel sice tvrdil, že obchodování „z ruky do ruky“ je obvyklou praxí, ale nárok na uplatnění odpočtu daně dovozoval nikoli z obvyklé obchodní praxe, ale z toho, že má daňový doklad, který byl vystaven registrovaným plátcem DPH a tento plátcem mu předmět plnění dodal a dodání potvrdil.

[8] Za vnitřně rozpornou označil úvahu krajského soudu o plánovaných, ale posléze neprovedených výsleších svědků. Na jedné straně krajský soud potvrzuje opodstatněnost jejich pozdějšího neprovedení a na straně druhé potvrzuje protichůdný závěr, že se stěžovateli nepodařilo prokázat přijetí těchto plnění. Neprovedení výslechu pana J. F. nemělo podle krajského soudu pro věc zásadní význam, neboť byl proveden výslech svědka P. P., jenž pro společnost BELMONTE AUTOMOBILE GROUP SE zajišťoval nákup a prodej palet. Ani po výslechu svědka P. P. však nebyly rozptýleny pochybnosti správce daně, který nadále vylučoval stěžovatelův nárok na odpočet DPH z přijatých plnění od společnosti BELMONTE AUTOMOBILE GROUP SE. Nikde ale není uvedeno, že bylo v řízení prokázáno, že společnost BELMONTE AUTOMOBILE GROUP SE stěžovateli nic nedodala, tedy že stěžovatel nárokoval odpočet DPH z neexistujících plnění. Rozložení důkazního břemene akceptované krajským soudem bylo nevyvážené a rozporné se zásadou, že pokud daňový subjekt navrhne k podpoře svých tvrzení důkaz, který není schopen sám předložit, musí správce daně vyvinout přiměřenou aktivitu odpovídající jeho povinnosti dbát, aby skutečnosti rozhodné pro správné zjištění a stanovení daně byly zjištěny co nejúplněji.

[9] Ze všech uvedených důvodů navrhl, aby byl rozsudek krajského soudu zrušen a věc mu byla vrácena k dalšímu řízení.

[10] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti plně ztotožnil se závěry krajského soudu. Ke kritice neprovedení výslechu některých navržených svědků připomněl, že stěžovatel, ač zastupován daňovým poradcem, v průběhu odvolacího řízení trvajícím více než jeden rok nenavrhla a nepožadovala provedení žádných důkazních prostředků a k otázce svědeckých výpovědí se v odvolání nijak nevyjádřila.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[11] Nejvyšší správní soud (dále též „NSS“) posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[12] Vzhledem k tomu, že stěžovatel uplatnil v kasační stížnosti také důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., zabýval se NSS nejprve tímto důvodem. Bylo by předčasné zabývat se právním posouzením věci samé, bylo-li by napadené rozhodnutí krajského soudu skutečně nepřezkoumatelné či založené na jiné vadě řízení s vlivem na zákonnost rozhodnutí o věci samé.

[13] Stěžovatel spatřuje vadu řízení ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. v tom, že krajský soud rozhodoval s vyloučením veřejnosti. Zásada veřejnosti řízení je zaručena zejména čl. 96 odst. 2 Ústavy a čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Její porušení spatřuje v tom, že v době konání ústního jednání před krajským soudem dne 27. 5. 2020 nebyla do budovy soudu vpuštěna veřejnost, a to v důsledku opatření JUDr. Jiřího Šťastného, pověřeného výkonem uvolněné funkce předsedy

Krajského soudu v Českých Budějovicích, které bylo vydáno dne 18. 5. 2020 v souvislosti s ukončením nouzového stavu a stěžovatel je přiložil ke kasační stížnosti.

[14] Důvodnost kasační námitky podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. nezaloží každá vada řízení, nýbrž ve smyslu tohoto ustanovení pouze vada *řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé*. NSS vyložil v rozsudku ze dne 14. 10. 2005, č. j. 6 Ads 57/2004 -59, že „[o] vadu řízení, která by mohla mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.], se nejedná, pokud lze dovést, že by výrok rozhodnutí byl stejný i za situace, kdyby k vadě řízení vůbec nedošlo.“ Právě u tvrzených porušení zásady veřejnosti řízení a veřejného vyhlášení rozsudku může dojít k tomu, že i kdyby byly z hlediska veřejnosti objektivně porušeny požadavky plynoucí z čl. 96 odst. 2 Ústavy, nedojde k porušení subjektivních práv samotného účastníka řízení (viz nálezn Ústavního soudu ze dne 18. 6. 2019, sp. zn. Pl. ÚS 38/18, bod 71). Bylo tedy na stěžovateli, aby konkrétně uvedl, v čem tvrzená absence veřejnosti v důsledku epidemiologických opatření zasáhla právě do jeho veřejných subjektivních práv. To však neučinil a tvrzení o porušení jeho veřejných subjektivních práv tak zůstává v čistě hypotetické rovině. Vzhledem k tomu, že stěžovatel nijak netvrdí, jaký vliv mohla mít jím tvrzená vada na rozhodnutí v jeho věci, není namístě, aby se NSS abstraktně vyslovoval k tomu, zda byla omezení vstupu veřejnosti do budovy krajského soudu dostatečně odůvodněna epidemiologickou situací či nikoli.

[15] V části IV. kasační stížnosti stěžovatel na stranách 4 a 5 (*pozn. soudu*: kasační stížnost má dvě části označené číslem IV.) kritizuje některé formulace použité krajským soudem. Například vytýká krajskému soudu, že v bodě 2. rozsudku při rekapitulaci žaloby uvedl: „*Žalobce v žalobě namítal, že nárok na odpočet daně z přijatých zdanitelných plnění nemůže být zpochybněn tím, že žalobce neučinil inventuru fyzického stavu ke konci roku, že platby za dodávky palet byly zpravidla činěny v hotovosti a že o jejich prodeji nebyly uzavírány písemné kupní smlouvy.*“ Podle stěžovatele měla rekapitulace znít: „*Žalobce v žalobě namítal, že nárok na odpočet daně z přijatých zdanitelných plnění nemůže být zpochybněn pouze tím, že žalobce neučinil inventuru fyzického stavu ke konci roku, že platby za dodávky palet byly zpravidla činěny v hotovosti a že o jejich prodeji nebyly uzavírány písemné kupní smlouvy.*“ Podobnou formulační kritiku uplatnil i vůči rekapitulaci žaloby v bodě 4. rozsudku krajského soudu. Takovou kritiku však nelze dost dobře označit za samostatnou stížní námitku, neboť úkolem NSS není přepisovat rekapitulaci žaloby provedenou krajským soudem. Stěžovatel navíc nijak konkrétně netvrdí, že by důsledkem zkreslení jeho tvrzení krajským soudem bylo nezákonné posouzení věci.

[16] Stěžovatel dále obecně připomíná, že nárok na odpočet doložil ve všech případech řádnými daňovými doklady, které byly vystaveny na nich uvedenými plátcí, a prokázal i faktickou existenci plnění, která byla na dokladech uvedena, neboť nakoupil stovky a tisíce dřevěných palet. Toto tvrzení je však jednak zcela obecné a jednak je stěžovatel poprvé vznáší až v kasační stížnosti. Je třeba připomenout, že celé jeho odvolání ze dne 1. 10. 2017 znělo: „*Správce daně změnil daňovou povinnost vyloučením odpočtu daně z některých přijatých plnění, podle našeho mínění v rozporu s obsahem daňového spisu, resp. s provedeným dokazováním. Navrhuji napadené rozhodnutí zrušit.*“ V žalobě pak k dostatečnosti dokladů uvedl: „*Daňové doklady byly řádně vystaveny, neboť antedatování je vyloučeno závažnými povinnostmi, která je podkladem pro DPH. Ano, zajisté je možno vždy zvolat nestačí, nestačí, nestačí! (A k hloupému dotazu, co by stačilo, s pocitem dobře vykonávané práce, dodat, to vám nemůžeme říkat).*“

[17] Nejvyšší správní soud je soudem přezkoumávajícím rozhodnutí krajského soudu a podle § 104 odst. 4 s. ř. s. před ním nelze uplatnit nové důvody, *kteřé stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jebož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl*. NSS tedy nepřisluší, aby se jako první přezkoumávající orgán zabýval stěžovatelovým tvrzením, že rozhodující pro posouzení oprávněnosti jím uplatněných odpočtů měl být soulad mezi daňovými doklady a stavem zásob prokázaným

pokračování

při místním šetření, když se v žalobě omezil jen na tvrzení, že daňové doklady byly řádně vystaveny a že měli být vyloučeni další svědci. NSS proto pouze v souladu s krajským soudem připomíná, že správce daně přenesl důkazní břemeno na stěžovatele podle § 92 odst. 5 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“), a to z důvodu celkem čtrnácti konkrétních pochybností, které následně žalovaný rekapituloval v bodě 24 svého rozhodnutí ze dne 2. 11. 2018. Šlo například o nevedení evidence obchodního majetku, neprovádění inventury fyzického stavu skladových zásob, nesrovnalosti v podpisech na předložených fakturách, dodacích listech a výdajových pokladních dokladech, v číslech účtů na daňových dokladech, nekontaktnost dodavatelů sídlících na virtuálních sídlech a nemajících zaměstnance ani provozovny uvedené v živnostenském rejstříku, absenci písemných kupních smluv s některými dodavateli, provádění plateb v hotovosti, osobní propojenost stěžovatele s jedním z dodavatelů a podobně.

[18] Jediná přezkoumatelná a přípustná kasační námitka k uznatelnosti nárokovaných odpočtů se tak týká neprovedení výslechu navrhovaného svědka J. F. Stěžovatel označuje závěry krajského soudu za vnitřně rozporné. S touto kritikou se však NSS neztotožňuje. Již žalovaný v bodech 29 až 31 a 33 až 36 svého rozhodnutí shrnul, že stěžovatel navrhl ve věci přijetí plnění od dodavatelské obchodní společnosti BELMONTE vyslechnout P. K. (člena představenstva do 23. 4. 2014), J. F. (člena představenstva od 23. 4. 2014) a P. P., který měl za tuto společnost a také za společnost RPK zajišťovat dodávky palet pro stěžovatele. P. P. při výslechu dne 24. 10. 2016 dodávky pro stěžovatele potvrdil, ovšem správce daně i žalovaný vyhodnotili jeho výpověď jako nevěrohodnou a neprůkaznou, neboť na straně jedné přesně věděl, jaké zboží a v jakém množství bylo dodáno, kdo ho přebíral a kde přebíral od stěžovatele platby v hotovosti, ale nevěděl, od koho bylo vlastně pořízeno, odkud bylo přepravováno a od koho bylo přebíráno. Žalovaný zdůraznil také rozpor v podpisech na příslušných daňových dokladech a nesrovnalosti v používaném razítku. Výslech P. K. odmítl správce daně pro nadbytečnost, neboť ten se stěžovatelem nikdy nejednal. Svědka J. F. předvolal k výpovědi předvoláním, ovšem písemnost se vrátila s tím, že je na adrese uvedené v návrhu stěžovatele i v obchodním rejstříku neznámý.

[19] Stěžovatel spatřuje rozpor v argumentaci krajského soudu v tom, že na jedné straně potvrdil opodstatněnost neprovedení navrhovaného výslechu svědka a na straně druhé potvrdil podle něj protichůdný závěr, že se stěžovateli nepodařilo prokázat přijetí rozhodnutím dotčených plnění. Mezi těmito dvěma tvrzeními však žádný rozpor není. Krajský soud opravdu v bodě 22. rozsudku konstatoval, „*že provedení výslechu pana J. F. by nemělo pro věc zásadní význam, neboť byl proveden výslech svědka P. P., jenž pro společnost BELMONTE AUTOMOBILE GROUP SE zajišťoval nákup a prodej palet. Výslech svědka P. P. byl pro objasnění celé věci v daňovém řízení zcela dostačující.*“ Tímto tvrzením odůvodnil, že správce daně na výslechu J. F. netrval poté, co se mu nepodařilo doručit předvolání k výpovědi. Nepovažoval výslech J. F. za nadbytečný, hodlal jej provést, ale když byl J. F. nekontaktní, dále na jeho provedení netrval, neboť nevěrohodnost realizace dodání palet společností BELMONTE byla podle něj dostatečně potvrzena již výslechem P. P. V bodě 23. pak krajský soud konstatoval, „*že na veškeré pochybnosti vznesené správcem daně a žalovaným nebylo konkrétně reagováno, žalobce se nepokusil vyvrátit pochybnosti správce daně a žalovaného a setrval pouze na pouhém formálním předložení daňových dokladů. Ani v žalobě žalobce nepřednesl žádné konkrétní skutečnosti, jimiž by reagoval na pochybnosti vytykané mu správcem daně v daňovém řízení.*“ Tímto druhým výrokem krajský soud pouze popsal celkový stav, že stěžovatel předložil správcem daně daňové doklady, ten uvedl ve výzvě doručené stěžovateli dne 27. 6. 2016 celou řadu výše rekapitulovaných pochybností, které se stěžovateli nepodařilo vyvrátit. Výslech P. P. pochybnosti správce daně posílil, neboť v něm chyběly některé podstatné informace, což vedlo k jeho nedůvěryhodnosti. Tento druhý výrok krajského soudu tedy není s prvním výrokiem v rozporu, jak namítá stěžovatel, a uvedená námitka tvrzené vnitřní rozpornosti rozsudku tudíž není důvodná. Ostatně stěžovatel ani v odvolání, ani v žalobě, ani v kasační stížnosti konkrétně netvrdí, jaká zjištění

z neprovedené výpovědi měla podle něj vyvrátit pochybnosti správce daně, jež byly jen posílené výpovědí P. P., který s ním za společnost BELMONTE jednal.

[20] Co se týče stěžovatelova obecného tvrzení, že krajský soud „*nevyváženě vyložil rozdělení důkazního břemena*“, není zjevné, v čem konkrétně měl krajský soud vyložit zásady pro přenášení důkazního břemene a obecně dokazování v daňovém řízení rozporné s judikaturou NSS, zejména s rozsudkem ze dne 12. 9. 2013, č. j. 9 Afs 12/2013 - 30, z nějž žalovaný i krajský soud vycházeli.

[21] Závěrem NSS připomíná názor, který vyjádřil již v rozsudku ze dne 29. 5. 2019, č. j. 6 As 58/2019 - 35, „*totiž že kvalita žaloby (a obdobně též kasační stížnosti) předurčuje kvalitu a obsah rozhodnutí soudu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. července 2009, č. j. 7 As 73/2008 - 65). Ve správním soudnictví se uplatňuje dispoziční zásada, dle níž náleží klíčová role při určení předmětu a rozsahu soudního přezkumu žalobci. Není úkolem soudů ve správním soudnictví, aby nahrazovaly činnost žalobce při formulaci žalobních, popř. kasačních námitek a samy je dotvářely (srov. např. nálezy Ústavního soudu ze dne 10. 3. 1999, sp. zn. I. ÚS 164/97 a ze dne 19. 11. 1999, sp. zn. IV. ÚS 432/98).*“ Ve stěžovatelově případě z toho plyne, že podrobnost rozhodnutí žalovaného byla nutně předurčena tím, že rozhodnutí správce daně napadl odvoláním odůvodněným jedinou, výše citovanou, větou; a rozsudek krajského soudu pak tím, že se v žalobě omezil pouze na zcela obecná tvrzení, podpořená převážně jen zbytečnými (viz kritiku používání pojmu „virtuální sídlo“) invektivami vůči žalovanému.

IV. Závěr a náklady řízení

[22] Z výše uvedeného vyplývá, že napadený rozsudek krajského soudu není nezákonný z důvodů namítaných v kasační stížnosti. Proto NSS kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl podle § 110 odst. 1 s. ř. s.

[23] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1, větu první, ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel ve věci neměl úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný měl ve věci plný úspěch, proto by mu soud mohl přiznat náhradu nákladů řízení proti stěžovateli, avšak jemu žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, a proto mu je soud nepřiznává.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. srpna 2020

JUDr. Barbara Pořízková
předsedkyně senátu